

दानिएलको पुस्तक - एक सय बासठ्ठी वटा

रोमको भविष्यवाणीसम्बन्धी समय: दर्शनको उद्घाटन

Jeff Pippenger

2024-03-27

रोमले दर्शनलाई स्थापित गर्छ, र रोम आफ्नो “समय” मा प्रकट हुन्छ। यो सिस्टर ह्वाइटद्वारा गरिएको एउटा कथन हो, जसमा उहाँले स्पष्ट रूपमा बुझ्नु पर्ने कुरालाई व्यक्त गर्नुहुन्छ:

“प्रकाशको पुस्तक एउटा मोहर लगाइएको पुस्तक हो, तर यो एउटा खोलिएको पुस्तक पनि हो। यसले यस पृथ्वीको इतिहासका अन्तिम दिनहरूमा हुन जाने अद्भुत घटनाहरूको अभिलेख गर्दछ। यस पुस्तकका शिक्षाहरू निश्चित छन्, रहस्यमय र बुझ्न नसकिने छैनन्। यसमा दानिएलमा जस्तै भविष्यवाणीको उही धारा पुनः लिइएको छ। परमेश्वरले केही भविष्यवाणीहरू दोहोर्‍याउनुभएको छ, यसरी देखाउँदै कि तिनीहरूलाई महत्त्व दिनुपर्छ। प्रभुले ती कुराहरू दोहोर्‍याउनुहुन्न जो कुनै ठूलो परिणामका हुँदैनन्।” Manuscript Releases, volume 9, 8.

“प्रभु महान् महत्त्व नभएका कुराहरू दोहोर्‍याउनुहुँदैन,” र रोमसँग सम्बन्धित “समयहरू” बारम्बार दोहोरिएका छन्। रोमसँग सम्बन्धित “समय” लाई बुझ्नु “महान् महत्त्व” को कुरा हो, किनकि त्यही नै त्यो विषयको रूपमा रोमलाई प्रकट गर्दछ जसले दर्शनलाई स्थापित गर्छ। दानियल र प्रकाशमा पोपसत्तात्मक शासनका एक हजार दुई सय साठी वर्षलाई सात पटक प्रत्यक्ष रूपमा उल्लेख गरिएको छ।

उहाँले परमप्रधानको विरुद्धमा ठूला-ठूला वचनहरू बोल्नेछ, र परमप्रधानका पवित्र जनहरूलाई थकित तुल्याउनेछ, र समयहरू तथा व्यवस्थाहरू परिवर्तन गर्ने विचार गर्नेछ; अनि एक समय, दुई समय, र आधा समयसम्म तिनीहरू उसका हातमा सुम्पिनेछन्। दानिएल 7:25।

मैले नदीका पानीहरूमाथि उभिएको, सनको वस्त्र पहिरिएको त्यस पुरुषलाई सुनेँ; जब उसले आफ्नो दाहिने हात र देब्रे हात स्वर्गतर्फ उठायो, तब सदासर्वदा जीवित रहने उहाँको नाममा उसले शपथ खायो कि यो एक काल, दुई काल, र आधा कालसम्म रहनेछ; अनि जब उसले पवित्र जनहरूको शक्तिलाई तितरबितर पार्ने काम पूरा गर्नेछ, तब यी सबै कुराहरू समाप्त हुनेछन्। दानियल १२:७।

तर मन्दिरभन्दा बाहिर रहेको प्राङ्गणलाई बाहिरै छोड, र त्यसको नाप नगर; किनकि त्यो अन्यजातिहरूलाई दिइएको छ; अनि तिनीहरूले पवित्र नगरलाई बयालीस महिनासम्म कुल्चीमिल्ची गर्नेछन्। प्रकाश 11:2

अनि म मेरा दुई साक्षीहरूलाई शक्ति दिनेछु, र तिनीहरूले भाङ्ग्रा लगाएर एक हजार दुई सय साठी दिनसम्म अगमवाणी गर्नेछन्। प्रकाश 11:3।

अनि ती स्त्री उजाड स्थानतिर भागी, जहाँ परमेश्वरले उनका लागि एक स्थान तयार गर्नुभएको थियो, ताकि त्यहाँ तिनीहरूले उनलाई एक हजार दुई सय साठी दिनसम्म पालनपोषण गरून्। प्रकाश 12:6।

र त्यस स्त्रीलाई ठूलो गरुडका दुई पखेटा दिइए, ताकि ऊ सर्पको सामुबाट उडेर उजाडस्थानमा, आफ्नै स्थानमा पुग्न सकोस्, जहाँ उसलाई एक समय, दुई समय, र आधा समयसम्म पालनपोषण गरिन्छ। प्रकाश 12:14।

अनि उसलाई ठूला-ठूला कुरा तथा निन्दाजनक वचनहरू बोल्ने मुख दिइयो; र उसलाई बयालीस महिनासम्म क्रियाशील रहने अधिकार दिइयो। प्रकाश १३:५।

यी सात प्रत्यक्ष सन्दर्भहरूले रोमका विभिन्न विशिष्ट भविष्यवाणीसम्बन्धी विशेषताहरू प्रस्तुत गर्दछन्। रोम प्रकट गरिएको तिनै खण्डहरूमा हो। सिस्टर ह्वाइटले थप्नुहुन्छ कि यी अवधिहरू “साढे तीन वर्ष वा 1260 दिन” को रूपमा

पनि प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। तपाईंले बाइबलमा “साढे तीन वर्ष” वा “एक हजार दुई सय साठी दिन” मध्ये कुनै पनि पाउनुहुन्न। सिस्टर ह्वाइटले केवल ती सात सन्दर्भहरूको गणनालाई त्यसअनुसार लागू गरिरहेकी छिन्।

अध्याय १३ (पद १-१०) मा अर्को एउटा जनावरको वर्णन गरिएको छ, जो “चितुवाजस्तो” थियो, र जसलाई अजिङ्गरले “आफ्नो शक्ति, र आफ्नो सिंहासन, र ठूलो अधिकार” दियो। यो प्रतीकले, अधिकांश प्रोटेस्टेन्टहरूले विश्वास गरेझैं, पापतन्त्रलाई जनाउँछ, जसले प्राचीन रोमी साम्राज्यले एक समय धारण गरेको शक्ति, सिंहासन र अधिकारको उत्तराधिकार ग्रहण गर्‍यो। त्यस चितुवाजस्तो जनावरको विषयमा यसरी घोषणा गरिएको छ: “त्यसलाई ठूला-ठूला कुरा र निन्दात्मक वचनहरू बोल्ने मुख दिइयो.... अनि त्यसले परमेश्वरको विरुद्ध निन्दा गर्न, उहाँको नाउँ, र उहाँको पवित्रवास, र स्वर्गमा बस्नेहरूलाई निन्दा गर्न आफ्नो मुख खोल्‍यो। अनि त्यसलाई सन्तहरूसित युद्ध गर्न, र तिनीहरूमाथि विजय प्राप्त गर्न दिइयो: र त्यसलाई सबै कुलहरू, र भाषाहरू, र जातिहरूमाथि अधिकार दिइयो।” यो भविष्यवाणी, जो दानियेल ७ को सानो सीङको वर्णनसँग प्रायः उस्तै छ, निःसन्देह पापतन्त्रतर्फ नै संकेत गर्दछ।

“‘त्यसलाई बयालिस महिनासम्म जारी रहन शक्ति दिइयो।’ अनि अगमवक्ताले भन्छन्, ‘मैले त्यसका शिरहरूमध्ये एउटालाई मानौं मृत्युसम्म घाइते भएको देखें।’ अनि फेरि: ‘जसले अरूलाई बन्धनमा लैजान्छ, ऊ आफैं पनि बन्धनमा जानेछ; जसले तरबारले मार्छ, ऊ तरबारद्वारा मारिनै पर्छ।’ यी बयालिस महिना भनेका ‘एक काल, दुई काल र आधा काल,’ अर्थात् साढे तीन वर्ष, वा दानिएल ७ का १२६० दिनकै समान हुन्—त्यो समयावधि, जस दौरान पोपतन्त्रको शक्तिले परमेश्वरका जनहरूलाई सताउने थियो। अघिल्ला अध्यायहरूमा उल्लेख गरिएझैं, यो अवधि सन् ५३८ मा पोपतन्त्रको सर्वोच्चतासँग आरम्भ भयो र १७९८ मा समाप्त भयो। त्यस समयमा फ्रान्सेली सेनाद्वारा पोपलाई बन्दी बनाइयो, पोपतन्त्रको शक्तिले आफ्नो घातक घाउ पायो, र यो भविष्यवाणी पूरा भयो, ‘जसले अरूलाई बन्धनमा लैजान्छ, ऊ आफैं पनि बन्धनमा जानेछ।’” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, ४३९।

साढे तीन वर्षलाई रोमलाई “प्रकट” गर्ने “समय” को रूपमा पनि विचार गर्ने प्रेरित अधिकारसहित, रोमसम्बन्धी अन्य बाइबलीय सन्दर्भहरू प्रकट हुन्छन्।

तर म तिमीहरूलाई सत्य भन्छु, एलियासका दिनहरूमा, जब आकाश तीन वर्ष छ महिना बन्द रह्यो, र सारा देशभरि ठूलो अनिकाल पर्यो, तब इस्राएलमा धेरै विधवाहरू थिए। लूका ४:२५।

एलियाको साढे तीन वर्षले त्यस समयलाई येजाबेलसँग जोड्दछ, जो थुआतीराको मण्डलीमा पोपीय रोमको प्रतीक हो।

तथापि तेरो विरुद्ध मेरो केही कुरा छन्, किनकि तँले आफैंलाई अगमवक्त्री भन्ने त्यस स्त्री ईजेबेललाई मेरा सेवकहरूलाई व्यभिचार गर्न र मूर्तिहरूलाई चढाइएका वस्तुहरू खान सिकाउन र बहकाउन अनुमति दिन्छस्। अनि मैले उसलाई उसको व्यभिचारबाट पश्चात्ताप गर्ने समय दिएँ; तर उसले पश्चात्ताप गरिन। प्रकाश २:२०, २१।

चौथो मण्डलीलाई, जसको प्रतिनिधित्व येजेबेलले गर्छिन्, दिइएको “समय” पनि एक “अवकाश” हो।

एलियास पनि हामीजस्तै नै स्वभावगत दुर्बलताहरू भएको मानिस थिए, र उनले पानी नपरोस् भनेर अत्यन्त उत्कटतापूर्वक प्रार्थना गरे; अनि पृथ्वीमा तीन वर्ष छ महिना सम्म पानी परेन। याकूब ५:१७।

बयालीस महिनाहरू एक हजार दुई सय साठी दिनहरूसँग एउटै भएको कुरा टिप्पणी गर्दै, सिस्टर ह्वाइटले त्यस अवधिलाई ख्रीष्टले उल्लेख गर्नुभएका “ती दिनहरू” भनेर पहिचान गर्नुहुन्छ।

यहाँ उल्लिखित अवधिहरू—“बयालीस महिना” र “एक हजार दुई सय साठी दिन”—एउटै हुन्, र दुवैले समान रूपमा त्यस समयलाई जनाउँछन् जसमा ख्रीष्टको मण्डलीले रोमबाट उत्पीडन सहनु पर्ने थियो। पोपीय सर्वोच्चताका १२६० वर्ष सन् ५३८ मा आरम्भ भए, र त्यसैले सन् १७९८ मा समाप्त हुनेथिए। त्यस समयमा एक फ्रान्सेली सेना रोममा प्रवेश गर्‍यो र पोपलाई बन्दी बनायो, र उनी निर्वासनमै मरे। यद्यपि त्यसको केही समयपछि

नयाँ पोप चुनिए, पोपीय पदानुक्रमले त्यसयता पहिले आफ्नो अधिकारमा रहेको शक्ति फेरि कहिल्यै प्रयोग गर्न सकेको छैन।

“कलीसियामाथिको सतावट १२६० वर्षको सम्पूर्ण अवधिभरि निरन्तर जारी रहेन। परमेश्वरले आफ्ना जनहरूप्रति दया गरी तिनीहरूको अग्निमय परीक्षाको समय छोट्याइदिनुभयो। कलीसियामाथि आइपर्ने ‘महासङ्कष्ट’ को पूर्वकथन गर्नुहुँदा मुक्तिदाताले भन्नुभयो: ‘यदि ती दिनहरू छोट्याइएनन् भने कुनै पनि प्राणी बच्ने थिएन; तर चुनिएकाहरूका खातिर ती दिनहरू छोट्याइनेछन्।’ मत्ती २४:२२। सुधार-आन्दोलनको प्रभावद्वारा १७९८ भन्दा अघि नै सतावटको अन्त्य गरियो।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, २६६।

ख्रीष्ट र सिस्टर ह्याइटले “ती दिनहरू” भन्ने अभिव्यक्तिलाई “समय” का रूपमा चिनाउनुहुन्छ, जसले पोपको रोमलाई पहिचान गराउँछ। जब दानियलले अध्याय एघारको पद एकतीसमा पृथ्वीको सिंहासनमा पोपसत्तालाई स्थापित गरिएपछि भएको सतावटको विषयमा बोल्छन्, तब उनी त्यस सतावटको समयलाई “धेरै दिन” भनी सम्बोधन गर्छन्।

र त्यसका पक्षमा सेनाहरू खडा हुनेछन्, र तिनीहरूले बलको पवित्रस्थानलाई अशुद्ध पार्नेछन्, र नित्य बलिलाई हटाइदिनेछन्, र उजाड पार्ने घिनलाग्दो वस्तु स्थापना गर्नेछन्। अनि करारको विरुद्धमा दुष्टता गर्नेहरूलाई उसले चापलुसीद्वारा भ्रष्ट पार्नेछ; तर आफ्ना परमेश्वरलाई चिन्नेजनहरू बलिया हुनेछन्, र पराक्रमका कामहरू गर्नेछन्। अनि जनताका बीचमा समझ भएका जनहरूले धेरैलाई शिक्षा दिनेछन्; तापनि तिनीहरू धेरै दिनसम्म तरवारद्वारा, आगोद्वारा, बन्दीगृहद्वारा, र लुटद्वारा लडिनेछन्। दानियल ११:३१-३३।

रोम त्यससँग सम्बन्धित भविष्यसूचक समयको सन्दर्भमा प्रकट गरिएको छ, यसैकारण पावल भन्छन् कि पापको मानिस “आफ्नै समयमा” प्रकट हुनेछ। रोमले त्यस दर्शनलाई स्थापित गर्दछ—जसलाई यदि हामीले नजानेमा, हामी नष्ट हुन्छौं—भन्ने तथ्यले किन त्यो भविष्यसूचक समय यति बारम्बार, र यति धेरै प्रकारले, प्रस्तुत गरिएको छ भन्ने कुरा चिन्तित गर्दछ; किनकि परमेश्वर “कुनै ठूलो परिणाम नराख्ने कुराहरू दोहोर्‍याउनुहुन्न।” अघिल्ला पदहरूमा त्यस समयवाधिको अन्त्य पनि चिह्नित गरिएको छ।

र जनसमूहमध्ये जो बुझ्नेहरू छन्, तिनीहरूले धेरैलाई शिक्षा दिनेछन्; तैपनि तिनीहरू तरवारद्वारा, आगोद्वारा, कैदद्वारा, र लुटद्वारा धेरै दिनसम्म पराजित हुनेछन्। अब जब तिनीहरू पराजित हुनेछन्, तब तिनीहरूलाई थोरै सहायताले सहायता गरिनेछ; तर धेरै जना चापलुसीका साथ तिनीहरूमा मिसिनेछन्। अनि बुझ्नेहरूमध्ये केही पराजित हुनेछन्, तिनीहरूको परीक्षा गर्न, तिनीहरूलाई शुद्ध पार्न, र तिनीहरूलाई सेतो तुल्याउन, अन्तको समयसम्म; किनकि त्यो अझै नियुक्त गरिएको समयको लागि हो। दानिएल ११:३३-३५।

“अन्तको समय” “अझै तोकिएको समयको लागि हो।” हिब्रू शब्द “तोकिएको” “मोएद” हो, र यसको अर्थ निश्चित समय वा नियुक्ति हो। दानिएलको पुस्तकमा “तोकिएको समय” को भविष्यसूचक सान्दर्भिकता र महत्त्व यसलाई कति पटक उल्लेख गरिएको छ भन्ने कुराबाट चिनिन्छ। अत्यन्त थोरै लाओडिसीयन एड्भेन्टिस्टहरूले, यदि कसैले हो भने, १९८९ “अन्तको समय” थियो भन्ने कुरा बुझ्दछन्, र त्यसैले १९८९ एक तोकिएको समय थियो। त्यो परमेश्वरद्वारा गरिएको एक नियुक्ति थियो, जब उहाँले एक लाख चवालीस हजारको आन्दोलनको निम्ति ज्ञानलाई मोहोरमुक्त गर्नुहुने थियो। यस कारणले, दानिएलको पुस्तकले “तोकिएको समय” ले “अन्तको समय” को आगमनलाई चिह्नित गर्दछ भन्ने तथ्यका साक्षीहरू प्रदान गर्दछ। दानिएल ८ मा, यो भविष्यसूचक प्रतीक प्रस्तुत गरिएको छ।

अनि मैले उलाइका किनाराहरूका बीचबाट एउटा मानिसको स्वर सुनेँ, जसले पुकारेर भन्यो, “हे गब्रिएल, यस मानिसलाई यो दर्शन बुझाइदेऊ।” तब म उभिएको ठाउँनजिकै त्यो आयो; अनि जब त्यो आयो, म भयभीत भएँ र आफ्नो मुख भूमितिर पारेर लडेँ; तर त्यसले मलाई भन्यो, “हे मानिसका सन्तान, बुझ; किनकि यो दर्शन अन्तको समयसम्बन्धी हो।” अब जब त्यो मसँग बोलिरहेको थियो, म आफ्नो मुख भूमितिर पारेर गहिरो निद्रामा परिरहेको थिएँ; तर त्यसले मलाई छोयो, र मलाई सीधा उभ्यायो। अनि त्यसले भन्यो, “हेर, क्रोधको अन्तिम समयमा जे हुनेछ, म तिमीलाई त्यो जान्ने गराउनेछु; किनकि तोकिएको समयमा अन्त हुनेछ।” दानियल ८:१६-१९।

अध्याय एघारझैँ, यी पदहरूमा रहेको “अन्तको समय” भन्ने अभिव्यक्तिमा “अन्त” भन्ने शब्द “नियुक्त” भनेर अनुवाद गरिएको शब्दभन्दा भिन्न हिब्रू शब्द हो। “अन्तको समय” ले नियुक्त समयमा आरम्भ हुने एक अवधि जनाउँछ। “नियुक्त समय” (moed) एक नियुक्ति हो, र “अन्तको समय” (हिब्रू शब्द “gets”) एक समयावधि हो, जो नियुक्त समयमा आरम्भ हुन्छ। यही “समय” हो जसले रोमलाई प्रकट गर्दछ, र त्यो “समय” यति महत्त्वपूर्ण छ कि त्यस समयावधिको अन्त्य, र त्यस समयको अन्त्यपश्चात् आउने अवधि, धेरै साक्षीहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। दानिएल अध्याय एघारको चौबीसौँ पदमा, मूर्तिपूजक रोमले एक “समय” सम्म संसारमाथि शासन गर्ने रूपमा परिचित गराइएको छ।

एक प्रतीकात्मक “समय” तीन सय साठी वर्ष हुन्छ, किनकि बाइबलीय वर्षमा तीन सय साठी दिन हुन्छन्। मूर्तिपूजक रोमले एक “समय” शासन गर्‍यो, र पोपीय रोमले “एक समय, दुई समय र आधा समय” शासन गर्‍यो। आधुनिक रोमले एक प्रतीकात्मक “घण्टा,” अथवा एक प्रतीकात्मक “बयालीस महिना” शासन गर्दछ। 1844 पछि कुनै भविष्यसूचक समय छैन, त्यसैले “घण्टा” र “बयालीस महिना” चाँडै आउन लागेको आइतवारको व्यवस्था देखि मानव अनुग्रह-अवधिको समाप्तिसम्मको अवधि हो। तर मूर्तिपूजक रोमले इ.पू. 31 मा भएको एकटियमको युद्धदेखि लिएर सन् 330 मा कन्स्टान्टिनले साम्राज्यको राजधानी कन्स्टान्टिनोपलमा सारेसम्म सर्वोच्च रूपमा शासन गर्‍यो। हामी जान्दछौँ कि निम्न पदहरू मूर्तिपूजक रोमको विषयमा बोलिरहेका छन्, किनकि ख्रीष्टलाई “वाचाको अधिपति” का रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, जो उहाँ कूसमा चढाइनुहुँदा “भङ्ग पारिनेछन्।” त्यस बेला शासन गरिरहेको शक्ति मूर्तिपूजक रोम नै थियो, त्यसैले अब हामी हेर्न लागेका पदहरूले मूर्तिपूजक रोमको पहिचान गर्दछन्।

र तिनको स्थानमा एक घृणित व्यक्ति उठ्नेछ, जसलाई राज्यको सम्मान दिइनेछैन; तर ऊ शान्तिपूर्वक आउनेछ, र चापलुसीद्वारा राज्य प्राप्त गर्नेछ। अनि बाढीका सेनाहरूजस्तै तिनीहरू उसको सामुबाट बगाइनेछन्, र चकनाचुर पारिनेछन्; हो, करारका अधिपति पनि। अनि ऊसँग सन्धि गरिएपछि उसले छलपूर्वक व्यवहार गर्नेछ; किनकि ऊ उक्लेर आउनेछ, र थोरै मानिसहरूको सहायताले शक्तिशाली हुनेछ। ऊ शान्तिपूर्वक प्रान्तका सबैभन्दा उर्वर स्थानहरूमाथि समेत प्रवेश गर्नेछ; र उसले त्यस्तो गर्नेछ, जो उसका पिताहरूले गरेका थिएनन्, न त उसका पितापुर्खाहरूले; उसले तिनीहरूका बीचमा लुटको माल, डकैतीको धन, र सम्पत्ति बाँड्नेछ; हो, उसले केही समयसम्म गढहरूका विरुद्ध आफ्ना युक्तिहरू रच्नेछ। दानियेल 11:21-24.

यी पदहरूको अन्तिम वाक्यांशमा रहेको “against” शब्दको वास्तविक अर्थ “from” हो, र यस पदले यो बताइरहेको छ कि मूर्तिपूजक रोमले आफ्नो गढ (रोम सहर) “बाट” तीन सय साठी वर्षसम्म शासन गर्नेछ (आफ्ना युक्तिहरूको पूर्वसूचना दिनेछ)।

“‘पद २४। ऊ प्रान्तक सभसँ समृद्ध स्थानसभमा शान्तिसँ प्रवेश करैत, आ ओहन काज करत जे ने तकर पितृगण कएलथिन, ने तकर पितामहसभ; आ ओ हुनकाबीच लूट, माल, आ धन-सम्पत्ति छितराए देत; वास्तवमे, ओ किछु समय धरि गढसभक विरुद्ध अपन युक्ति रचैत रहत।’”

“रोमका दिनहरूभन्दा अघि राष्ट्रहरूले बहुमूल्य प्रान्तहरू र समृद्ध भूभागहरूमा प्रवेश गर्ने सामान्य तरिका युद्ध र विजयद्वारा नै थियो। अब रोमले त्यस्तो कार्य गर्नुपर्ने थियो, जुन न त तिनका पिताहरूले गरेका थिए, न त पिताहरूका पिताहरूले; अर्थात्, यी प्राप्तिहरू शान्तिपूर्ण उपायहरूद्वारा ग्रहण गर्ने। पहिले कहिल्यै नसुनिएको यो प्रथा अब आरम्भ भयो कि राजाहरूले आफ्नो राज्य उत्तराधिकारस्वरूप रोमीहरूलाई छोड्न थाले। यसरी रोमले विशाल प्रान्तहरूको अधिकार प्राप्त गर्‍यो।”

“र यसरी रोमको अधीनतामा आएका मानिसहरूले त्यहाँबाट सानो लाभ मात्र होइन, पर्याप्त लाभ प्राप्त गरे। तिनीहरूसित दयालुता र उदारतापूर्वक व्यवहार गरिन्थ्यो। यो मानौँ सिकार र लुटको माल तिनीहरूका बीचमा बाँडिएको जस्तै थियो। तिनीहरू आफ्ना शत्रुहरूबाट सुरक्षित राखिए, र रोमी शक्तिको संरक्षणछायामा शान्ति र सुरक्षासहित विश्राम गरे।

“यस पदको पछिल्लो अंशबारे बिशप न्यूटनले बलियो गढहरूका विरुद्ध होइन, तिनीबाट पूर्वसूचना दिने युक्तिहरूको आशय प्रस्तुत गर्छन्। रोमीहरूले आफ्ना सात पहाडमाथि अवस्थित सुदृढ नगरको बलियो गढबाट यही गरे। ‘एक समयसम्म पनि;’ निःसन्देह, एक भविष्यसूचक समय, अर्थात् ३६० वर्ष। यी वर्षहरू कुन बिन्दुदेखि गणना गरिनुपर्छ? सम्भवतः त्यस घटनाबाट, जुन अर्को पदमा दृष्टिगोचर गराइएको छ।”

“‘पद 25। अनि उसले आफ्नो शक्ति र आफ्नो साहसलाई दक्षिणका राजाको विरुद्ध एउटा ठूलो सेनासहित उक्साउनेछ; र दक्षिणका राजा अत्यन्त ठूलो र शक्तिशाली सेनासहित युद्धको निम्ति उक्साइनेछ; तर ऊ टिक्नेछैन, किनकि तिनीहरूले उसको विरुद्ध युक्तिहरू रच्नेछन्।”

“पद २३ र २४ ले हामीलाई यहूदीहरू र रोमीहरूबीच भएको सन्धि, ईसा पूर्व १६१, पछि ल्याउँछन्, त्यो समयसम्म जब रोमले सार्वभौमिक प्रभुत्व प्राप्त गरिसकेको थियो। अब हाम्रो सामु रहेको पदले दक्षिणका राजामाथि, अर्थात् मिश्र, गरिएको एक शक्तिशाली अभियान र महान् तथा पराक्रमी सेनाहरूबीच भएको एक उल्लेखनीय युद्धलाई दृष्टिगत गराउँछ। के यस्तै घटनाहरू यस समयतिर रोमको इतिहासमा घटेका थिए?—घटेका थिए। त्यो युद्ध मिश्र र रोमबीचको युद्ध थियो; र त्यो लडाइँ एक्टियमको लडाइँ थियो। यस संघर्षतर्फ डोच्याउने परिस्थितिहरूको हामी संक्षेपमा अवलोकन गरौं।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271-273.

निम्न पदहरूमा नियुक्त समय र अन्तको विषयलाई दानियलले फेरि उल्लेख गरेका छन्।

अनि उसले ठूलो सेनासहित दक्षिणका राजाको विरुद्ध आफ्नो शक्ति र साहस उक्साउनेछ; र दक्षिणका राजा पनि अति ठूलो र सामर्थी सेनासहित युद्धका लागि उक्साइनेछ; तर ऊ स्थिर रहन सक्नेछैन, किनकि तिनले उसको विरुद्ध युक्तिहरू रच्नेछन्। हो, उसका भोजनको अंश खानेहरूले नै उसलाई नाश गर्नेछन्, र उसको सेना बाढीझैँ बग्नेछ; अनि धेरै जना मारिई पतित हुनेछन्। अनि यी दुवै राजाहरूका हृदय दुष्टता गर्नुतिर लाग्नेछन्, र तिनीहरूले एउटै मेचमा बसून् झूट बोल्नेछन्; तर त्यो सफल हुनेछैन, किनकि अन्त्य तो नियुक्त गरिएको समयमै हुनेछ। त्यसपछि ऊ ठूलो धनसम्पत्तिसहित आफ्नो देशमा फर्कनेछ; र उसको हृदय पवित्र करारको विरुद्ध हुनेछ; अनि उसले पराक्रमका काम गर्नेछ, र आफ्नै देशमा फर्कनेछ। नियुक्त गरिएको समयमा ऊ फेरि फर्कनेछ, र दक्षिणतिर आउनेछ; तर यो पहिलेझैँ वा पछिल्लोपटकझैँ हुनेछैन। दानिएल 11:25-29।

आठौँ अध्यायमा गब्रिएलले “चाजोन,” अर्थात् दुई हजार पाँच सय बीस वर्षको दर्शन, निर्धारित समयमा समाप्त हुनेछ, र त्यसपछि “अन्तको समय” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको अवधि आरम्भ हुनेछ भनी चिन्हित गरे। यस खण्डमा निर्धारित समय भनेको ती तीन सय साठी वर्षहरूको अन्त हो, जसको अवधिसम्म मूर्तिपूजक रोमले संसारमाथि सर्वोच्च रूपमा शासन गर्ने थियो। यस खण्डमा “अन्तको समय” छैन, किनकि इतिहासको त्यस अवधिको अन्त्यमा खोलेर प्रकट गरिनु पर्ने गरी बन्द गरिएको कुनै कुरा त्यहाँ थिएन।

दानिएलको आठौँ अध्यायमा, क्रोधको “अन्तिम अन्त” सम्बन्धी दर्शन—अर्थात् तेइस सय वर्षसँग एउटै समयमा समाप्त हुने दुई हजार पाँच सय बीस वर्ष—“अन्तको समय” सम्मका लागि मुद्राबन्द गरिएको थियो; किनकि 1844 मा, जुन दुवै दर्शनको नियुक्त समय थियो, तेस्रो स्वर्गदूतको ज्योति अमुद्राबन्द गरियो। दानिएल ११:३०-३६ मा, 1798 मा “पहिलो क्रोध” को अन्त्यमा, “अन्तको समय” को रूपमा चित्रित एक अवधि हुनुपर्ने थियो, जब पहिलो स्वर्गदूतको ज्योति अमुद्राबन्द गरियो। त्यसैले, अन्यजातीय रोमको समयसम्बन्धी भविष्यवाणीमा “अन्तको समय” थिएन, तर केवल एउटा नियुक्त समय मात्र थियो, जसले तीन सय साठी वर्ष कहिले समाप्त भए भनी चिन्हित गर्थ्यो; तर 1798 को नियुक्त समय र 1844 को नियुक्त समय—दुवैले “अन्तको समय” को रूपमा चित्रित अवधिभित्र बुझिनुपर्ने एउटा सन्देशलाई अमुद्राबन्द गरे।

रोम त्यसरी प्रकट गरिन्छ जसरी यो आफ्नो भविष्यवाणीसम्बन्धी समयमा भविष्यवाणीमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। “समय, समयहरू र आधा समय”, “बयालीस महिना”, “एक हजार दुई सय साठी दिन”, र “साढे तीन वर्ष” ती विभिन्न प्रतीकहरूमध्ये केही हुन्, जसले अन्धकार युगको अवधिमा पापत्वले शासन गरेको समयमाथिलाई जनाउँछन्।

मिलेराइटहरूको आन्दोलनलाई एक लाख चवालीस हजारको आन्दोलनसँग जोड्ने समयावधि एक सय छब्बीस वर्षको हो। एक सय छब्बीस पनि एक हजार दुई सय साठी दिनको प्रतीक हो, किनकि त्यो त्यस परिमाणको दशांश वा दशौं अंश हो। सन् १८६३ को विद्रोहदेखि सन् १९८९ मा नियुक्त गरिएको समयसम्मका ती एक सय छब्बीस वर्षहरूले १९८९ लाई परमेश्वरको आफ्ना अन्तिम-दिनका जनहरूसँगको नियुक्त समयका रूपमा चिन्हित गर्छन्।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“हामीले धर्मशास्त्रहरूलाई कसरी खोज्नुपर्छ? के हामीले आफ्ना सिद्धान्तका खूँटाहरू एकपछि अर्को गाड्दै जाने, अनि त्यसपछि सबै धर्मशास्त्रलाई आफ्ना स्थापित मतहरूसँग मिलाउन खोज्ने? वा हामीले आफ्ना विचार र दृष्टिकोणहरूलाई धर्मशास्त्रकहाँ ल्याई, सत्यका धर्मशास्त्रद्वारा आफ्ना सिद्धान्तहरूलाई चारैतिरबाट नाप्नुपर्छ? बाइबल पढ्ने र यहाँसम्म कि सिकाउने धेरैले पनि आफूले सिकाइरहेको वा अध्ययन गरिरहेको बहुमूल्य सत्यलाई बुझ्दैनन्। जब सत्य स्पष्ट रूपमा अंकित गरिएको हुन्छ, तब मानिसहरूले भ्रान्तिहरूलाई स्थान दिन्छन्; र यदि तिनीहरूले आफ्ना सिद्धान्तहरूलाई परमेश्वरको वचनकहाँ ल्याउने, र आफ्ना विचारहरूलाई सही सिद्ध गर्न परमेश्वरको वचनलाई आफ्नै सिद्धान्तहरूको प्रकाशमा नपढ्ने हो भने, तिनीहरू अन्धकार र अन्धोपनमा हिँड्ने थिएनन्, न त भ्रान्तिलाई पोसिरहने थिए। धेरैले धर्मशास्त्रका शब्दहरूलाई आफ्नो मतअनुकूल अर्थ दिन्छन्, र परमेश्वरको वचनको आफ्नै गलत व्याख्याद्वारा तिनीहरूले आफूलाई भ्रममा पार्छन् र अरूलाई पनि धोका दिन्छन्। जब हामी परमेश्वरको वचनको अध्ययन आरम्भ गर्छौं, हामीले त्यसो नम्र हृदयका साथ गर्नुपर्छ। सबै स्वार्थ, सबै नवीनता-प्रेमलाई अलग राख्नुपर्छ। लामो समयदेखि पालित मतहरूलाई अचूक ठान्नु हुँदैन। यहूदीहरू आफ्नो लामो समयदेखि स्थापित परम्पराहरू त्याग्न अनिच्छुक हुनु नै तिनीहरूको विनाशको कारण बन्यो। तिनीहरू आफ्नै मतहरूमा वा धर्मशास्त्रसम्बन्धी आफ्ना व्याख्याहरूमा कुनै त्रुटि देख्न नचाहने दृढ निश्चयमा थिए; तर मानिसहरूले केही दृष्टिकोणहरूलाई जति लामो समयदेखि धारण गरेका भए तापनि, यदि ती लिखित वचनद्वारा स्पष्ट रूपमा समर्थित छैनन् भने, तिनीहरूलाई त्याग्नुपर्छ।

“सत्यको इमानदारीपूर्वक अभिलाषा गर्नेहरू आफ्ना धारणाहरू जाँचबुझ्न र आलोचनाका लागि खुला राख्न हिचकिचाउँदैनन्, र आफ्ना मत तथा विचारहरूको प्रतिवाद गरिँदा खिन्न वा असन्तुष्ट हुँदैनन्। चालीस वर्षअघि हाम्रो बीचमा पोषित गरिएको आत्मा यही थियो। हामी आत्मिक बोझका साथ एकत्र हुन्थ्यौं, प्रार्थना गर्दै कि हामी विश्वास र शिक्षामा एक होऔं; किनकि हामी जान्दथ्यौं कि ख्रीष्ट विभाजित हुनुहुन्न। एकपटकमा एक-एक बुँदालाई अनुसन्धानको विषय बनाइन्थ्यो। अनुसन्धानका यी सभाहरू गम्भीरताले ओतप्रोत हुन्थे। धर्मशास्त्रहरू श्रद्धाभावका साथ खोलिन्थे। सत्य बुझ्न अझ उपयुक्त बनाइयो भनेर हामी प्रायः उपवास बस्थ्यौं। गम्भीर प्रार्थनापछि पनि यदि कुनै बुँदा बुझिएको थिएन भने, त्यसबारे छलफल गरिन्थ्यो, र प्रत्येकले आफ्नो मत स्वतन्त्र रूपमा व्यक्त गर्थ्यो; त्यसपछि हामी फेरि प्रार्थनामा निहुरिन्थ्यौं, र परमेश्वरले हामीलाई एउटै दृष्टि दिनुहोस्, ताकि हामी ख्रीष्ट र पिताजस्तै एक हुन सकौं, भनी हार्दिक बिन्तीहरू स्वर्गतिर उक्लन्थे। धेरै आँसु बगाइन्थे। यदि कुनै भाइले अर्को भाइलाई, आफूले बुझेझैं कुनै पद नबुझेको कारण उसको ग्रहणशक्ति मन्द छ भनी हप्काउँथ्यो भने, हप्काइएको व्यक्तिले पछि आफ्ना भाइको हात समातेर यसो भन्थ्यो, ‘आओ, हामी परमेश्वरका पवित्र आत्मालाई शोकित नपारौं। येशू हाम्रो साथमा हुनुहुन्छ; आओ, हामी नम्र र सिक्न चाहने आत्मा कायम राखौं;’ अनि सम्बोधित भाइले भन्थ्यो, ‘भाइ, मलाई क्षमा गर्नुहोस्, मैले तपाईंमाथि अन्याय गरेको छु।’ त्यसपछि हामी फेरि अर्को प्रार्थनाको समयका लागि निहुरिन्थ्यौं। यसरी हामी धेरै घण्टा बिताउँथ्यौं। सामान्यतया हामी एकपटकमा चार घण्टाभन्दा बढी सँगै अध्ययन गर्दैनथ्यौं, तर कहिलेकाहीँ हाम्रो समयको सत्य बुझ्न सकौं भनेर धर्मशास्त्रहरूको गम्भीर अनुसन्धानमा सम्पूर्ण रात व्यतीत गरिन्थ्यो। केही अवसरहरूमा परमेश्वरका आत्मा ममाथि आउनुहुन्थ्यो, र कठिन अंशहरू परमेश्वरले नियुक्त गर्नुभएको उपायद्वारा स्पष्ट पारिन्थे, अनि त्यसपछि पूर्ण मेलमिलाप हुन्थ्यो। हामी सबै एउटै मन र एउटै आत्मामा थियौं।”

“पवित्रशास्त्रलाई कुनै मानिसका विचारअनुसार मोडतोड गरिनु नपरोस् भनी हामीले अत्यन्तै earnestतापूर्वक प्रयास गर्यौं। गौण महत्त्वका, जसमा विभिन्न मतहरू रहेका थिए, त्यस्ता विषयहरूमा नअडिएर हामीले आफ्ना मतभेदहरूलाई सकेसम्म सानो बनाउने प्रयत्न गर्यौं। तर प्रत्येक प्राणको भार भनेको भाइहरूका बीचमा यस्तो

अवस्था ल्याउनु थियो, जसले ख्रीष्टको यस प्रार्थनालाई उत्तर देओस् कि उहाँका चेलाहरू उहाँ र पिताजस्तै एक होऊन्। कहिलेकाहीँ एक वा दुई जना भाइहरूले प्रस्तुत गरिएको दृष्टिकोणको विरुद्धमा हठपूर्वक आफूलाई खडा गर्थे, र हृदयका स्वाभाविक भावनाअनुसार व्यवहार गर्थे; तर जब यस्तो प्रवृत्ति प्रकट हुन्थ्यो, हामी आफ्ना अनुसन्धानहरू स्थगित गर्थ्यौं र सभा स्थगन गर्थ्यौं, ताकि प्रत्येक जनाले प्रार्थनामा परमेश्वरकहाँ जाने अवसर पाओस्, र अरूसँग कुनै बातचीत नगरी, मतभेदको बुँदाको अध्ययन गरोस्, स्वर्गबाट ज्योति माग्दै। मैत्रीभावका अभिव्यक्तिहरूसहित हामी छुट्टिन्थ्यौं, र थप अनुसन्धानका लागि सकेसम्म चाँडै फेरि भेट्न्। कहिलेकाहीँ परमेश्वरको शक्ति हामीमाथि विशेष प्रकारले आउँथ्यो, र जब स्पष्ट ज्योतिले सत्यका बुँदाहरू प्रकट गर्थ्यो, तब हामी सँगै रुँदै र आनन्दित हुँदै गर्थ्यौं। हामी येशूलाई प्रेम गर्थ्यौं; हामी एकअर्कालाई प्रेम गर्थ्यौं।”

“ती दिनहरूमा परमेश्वरले हाम्रो निम्ति कार्य गर्नुभयो, र सत्य हाम्रा प्राणहरूका निम्ति बहुमूल्य थियो। आज हाम्रो एकता यस्तो स्वरूपको हुनु आवश्यक छ कि जसले परीक्षाको जाँच सहन सकोस्। हामी यहाँ गुरुको विद्यालयमा छौं, ताकि माथिको विद्यालयका लागि प्रशिक्षित हुन सकौं। हामीले ख्रीष्ट-जस्तो भावमा निराशा सहन सिक्नुपर्छ, र यसद्वारा सिकाइने पाठ हाम्रो निम्ति अत्यन्त महत्त्वपूर्ण हुनेछ। ”

“हामीले सिक्नुपर्ने धेरै पाठहरू छन्, र बिर्सनुपर्ने पनि धेरै, धेरै छन्। परमेश्वर र स्वर्ग मात्र अचूक छन्। जसले यस्तो ठान्दछन् कि उनीहरूले कहिल्यै प्रिय ठानेको धारणा त्याग्नपर्नेछैन, वा आफ्नो मत परिवर्तन गर्नुपर्ने कुनै अवसर कहिल्यै आउनेछैन, तिनीहरू निराश हुनेछन्। जबसम्म हामी अटल हठका साथ आफ्नै विचारहरू र मतहरूमा अडिग रहिरहन्छौं, तबसम्म ख्रीष्टले प्रार्थना गर्नुभएको त्यो एकता हामी प्राप्त गर्न सक्दैनौं।” Review and Herald, July 26, 1892.